

Arrest

nr. 191 257 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DONGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij werd op 31 december 2014 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 21 januari 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42 bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: F(...), F(...),

Nationaliteit :Nederland,

Geboortedatum : (...),

Geboorteplaats: Casablanca,

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ kinderen: M(...), A(...) geboren op (...); M(...) A(...) geboren op; M(...), R(...) geboren op (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 29.09.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Zij werd op 31.12.2014 in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 10.01.2017 uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten. Betrokkene maakte ons naar aanleiding van deze brief volgende documenten over: een OCMW-attest.

Op dd. 14.02.2017 werd de database van de RSZ geraadpleegd om te achterhalen of betrokkene nog aan de slag is als werknemer in loondienst in België. Hieruit blijkt dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is, de laatste dag tewerkstelling dateert van 30.06.2015. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2,3°).

Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4,1° van de wet van 15.12.1980). Zij toont niet aan ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en legt geen enkel sollicitatiebewijs voor. Het is ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd.

Uit een mail dd. 24.01.2017 van een maatschappelijk assistent blijkt dat betrokkene op 27.01.2017 een intakegesprek voor een oriëntatiecursus bij de VDAB zou hebben. Hier werden echter geen bewijzen van voorgelegd. We konden dus niet nagaan of betrokkene effectief een afspraak had en ook effectief naar de afspraak is gegaan en wat het resultaat zou zijn geweest van het gesprek met de VDAB.

Het valt ook op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van wat zij verder ondernomen zou hebben om werk te vinden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.

In een telefoongesprek met onze dienst dd. 18.01.2017 haalt betrokkene haar medische situatie aan, maar zij levert geen enkel bewijs aan van haar medische situatie waardoor het enkel bij een verklaring blijft.

Uit het administratief dossier en het voorgelegde OCMW-attest blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene niet

langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

De minderjarige kinderen (M(...), A(...), M(...), A(...) en M(...), R(...)) verkregen het verblijfsrecht als bloedverwanten in neerdalende lijn van F(...), F(...). Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art.42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en als EUburger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1,3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 31.12.2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schendingen dienen te worden bekeken in het licht van de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)"

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat zij overeenkomstig art.42bis, §1 van de Vreemdelingenwet kan controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan, dat betrokkene daarom op 10 januari 2017 werd uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van haar brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten en dat zij daarop een OCMW-attest overmaakte.

3.1.3. In het eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat zij op 16 januari 2017 de vraag om inlichtingen van de verwerende partij, gedateerd op 10 januari 2017, had ontvangen, dat haar daarin een termijn van 15 dagen werd toegekend om de gevraagde informatie te verschaffen doch dat de verwerende partij deze termijn niet heeft afgewacht, nu de bestreden beslissing reeds werd genomen op 21 januari 2017. Zij heeft dus niet de volledige termijn gekregen om de nodige bewijsstukken aan te

brenge die aantonen dat zij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1* van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt daarover in haar nota dat de bestreden beslissing inderdaad verkeerdelijk werd gedateerd op 21 januari 2017, maar dat zij daadwerkelijk pas op 21 februari 2017 tot stand kwam waarna zij onverwijld aan de burgemeester van de stad Turnhout ter betekening werd overgemaakt. Zij verwijst ter staving naar twee stukken, enerzijds een synthesesedocument van een telefoongesprek en anderzijds een pagina uit het EVIBEL-overzicht. Verder stelt zij dat één en ander ook blijkt uit het feit dat in de beslissing rekening is gehouden met een e-mail van 24 januari 2017. Ten slotte betoogt zij nog dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij enig belang heeft bij haar kritiek nu zij niet aantoon dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden en zij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij nog bijkomende documenten had kunnen voorleggen.

Het staat buiten betwisting dat de bestreden beslissing de datum draagt van 21 januari 2017 en werd betekend op 21 februari 2017. Alvorens de vraag naar de datum waarop de bestreden beslissing daadwerkelijk werd genomen te onderzoeken, moet worden onderzocht of de verzoekende partij belang heeft bij haar grief, met andere woorden of zij aannemelijk maakt dat zij relevante documenten kon voorleggen binnen de haar toegekende termijn van 15 dagen sedert de betekening van de vraag om inlichtingen op 16 januari 2017 en of met deze documenten ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De brief om inlichtingen van 10 januari 2017, luidt als volgt:

“Geachte mevrouw

Op 31.12.2014 werd u in de hoedanigheid van werknemer in het bezit gesteld van een E-kaart.

Overeenkomstig artikel 42 bis §1 en artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Uit het onderzoek van uw dossier blijkt echter dat u niet meer lijkt te voldoen aan de aan uw verblijf gestelde voorwaarden, bijgevolg overwegen wij om een einde te maken aan uw verblijf.

Zou u, binnen de 15 dagen na ontvangst van deze brief, de volgende zaken aan ons kunnen voorleggen:

- *ofwel het bewijs dat u een activiteit in loondienst uitoefent : loonfiches, werkgeversattest (bijlage 19 bis), arbeidscontract... ;*
- *ofwel het bewijs dat u een zelfstandige activiteit uitoefent: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen, met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft, (vb. : bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit, bewijs van regelmatige inkomsten uit deze activiteit, facturen, bewijs van betaling van de sociale bijdragen,...) ;*
- *ofwel het bewijs dat u een werkzoekende bent en actief naar werk zoekt : inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld ;*
- *ofwel het bewijs dat u houder bent van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden : recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3de, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches of bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening), ...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt ;*
- *ofwel het bewijs dat u student(e) bent : inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt, ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.*

Gelieve eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die u tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor u steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met uw persoonlijke situatie bij de beoordeling van het dossier.

Indien u of een van uw familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van uw dossier kunt u de bewijzen van deze elementen voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis, §1, tweede en/of derde lid of artikel 42 ter, §1, derde lid of artikel 42 quater, §1, derde lid of artikel 42 septies, tweede lid, van de voornoemde wet.

Gelieve alle bewijsstukken en een kopie van deze ondertekende brief naar onze dienst Lang Verblijf EU te sturen, per fax (022746629) of per mail: lv.eu(a).ibz.faov.be

Indien u niet over een fax of een mailadres beschikt om de bewijsstukken te verzenden, vraag ik u om ze binnen de 15 dagen na ontvangst van deze brief oer post naar het volgende adres te verzenden :..."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de volgende elementen heeft betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing:

- Het OCMW-atteest dat door de verzoekende partij werd overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekende partij beroep doet op een leefloon.
- De op 14 februari 2017 geraadpleegde database van de RSZ waaruit blijkt dat de laatste tewerkstellingsdag van de verzoekende partij op 30 juni 2015 was.
- Een e-mail van 24 januari 2017 van een maatschappelijk assistent waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 27 januari daaropvolgend een intakegesprek zou hebben bij de VDAB
- Een telefoongesprek met de verzoekende partij op 18 januari 2017 waarin de verzoekende partij haar medische situatie zou hebben aangehaald.

De verzoekende partij stelt het volgende:

"35. Toen verzoekende partij op 24 januari 2017 erachter kwam dat deze sociaal medewerkster niet het nodige had gedaan maar zich had beperkt tot het leveren van een bewijs van leefloon, had verzoekende partij nog een termijn van 7 dagen over om alsnog haar documenten op te vragen bij het OCMW en vervolgens op de sturen naar verwerende partij.

Dit bleek echter niet meer mogelijk aangezien verwerende partij de beslissing reeds had geschreven.

Verwerende partij beargumenteert in haar nota met opmerkingen dat verzoekende partij enig belang ontbeert bij haar kritiek nopens het niet-respecteren van de wachttermijn. Daarbij beweert verwerende partij dat verzoekende partij "volkomen in gebreke blijft om aan te tonen dat verwerende partij met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden.

Verzoekende partij geeft echter aan dat zij wel degelijk over de documenten beschikte die haar verblijfsrecht bevestigen voordat verwerende partij haar beslissing nam.

Ten eerste had verzoekende partij haar medische attesten kunnen bijbrengen, die aantonen dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt was en daardoor haar verblijfsrecht niet verliest (artikel 42/7/5 §2, 1° Vreemdelingenwet) (zie stuk 6 tot en met 9). Ten tweede had zij kunnen aantonen dat zij actief op zoek is naar werk en opleidingen volgt (artikel 40 §4, 1° Vreemdelingenwet) (zie stuk 10 tot en met 14). Ze was bijvoorbeeld reeds ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 15).

Indien zij deze zaken had kunnen aantonen, was de kans reëel dat de Dienst Vreemdelingenzaken een positieve beslissing had genomen."

Aangezien de verzoekende partij een termijn had van 15 dagen vanaf de betekening van de vraag om inlichtingen moest zij ervan uitgaan dat zij tot 31 januari 2017 de mogelijkheid had om stukken neer te leggen. Uit niets blijkt dat zij dat ook daadwerkelijk heeft gedaan. Thans betoogt zij dan wel dat haar niet de mogelijkheid werd gegeven om de door haar vermelde stukken neer te leggen omdat de beslissing al genomen was, maar zij maakt dat niet aannemelijk: immers, het is pas op 21 februari 2017, de dag waarop de bestreden beslissing haar werd betekend, dat de verzoekende partij er kennis van kreeg dat de beslissing was genomen en op die dag was de termijn die haar was verleend hoe dan ook verlopen.

De verzoekende partij toont niet aan dat iets haar ervan zou hebben weerhouden om voor de haar toegekende datum –naar haar eigen zeggen 31 januari 2017- de bedoelde stukken neer te leggen, temeer nu zij toch in staat is gebleken het OCMW-atteest neer te leggen dat dateert van 24 januari 2017. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat zij dat niet heeft gedaan. De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij, *nu zij* nog de kans had om binnen de termijn aan haar gegeven sinds 10 januari 2017, alle voor haar nuttige documenten bij te brengen, ook na de mail van 24 januari 2017, namelijk tot 31 januari 2017 zoals zij zelf in haar verzoekschrift stelt. In die zin heeft de verzoekende partij geen belang bij de grief omtrent de datum van de bestreden beslissing. Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.1.4. In een tweede middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een standaardformulier lijkt te gebruiken dat niet is aangepast in haar situatie, omdat de bestreden beslissing verwijst naar een mannelijke partij, terwijl zij een vrouw is. Dit doet vermoeden dat de bestreden beslissing een algemeen in en aan te vullen formulier is voor verwerende partij om zulke beslissingen op te maken, hetgeen ook is op te maken uit de volgende zin van de bestreden beslissing: "Betrokkene maakt ons naar aanleiding van deze brief volgende documenten over: een OCMW-attest". Het lijkt erop dat deze zin standaard in een beslissing staat en dat de verwerende partij vervolgens alleen moet aanvullen welke documenten worden bijgebracht. Hierdoor wordt de schijn gewekt dat de beslissing niet persoonlijk voor de verzoekende partij is geschreven, terwijl ervan mag worden uitgegaan dat de verwerende partij de situatie van een persoon tot op het bot moet kennen voor zij dergelijke beslissingen neemt, zo stelt zij nog.

Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dan betekent dat nog niet dat ze niet naar behoren is gemotiveerd. Zelfs het feit dat de motivering zou kunnen worden teruggevonden in een voorgedrukt standaardformulier is op zich niet in strijd met de motiveringsplicht of met het zorgvuldigheidsbeginsel, indien de beslissing zowel een motivering in feite als een motivering in rechte bevat die specifiek is toegespitst op de voorliggende individuele situatie. In casu moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een onderzoek van de individuele situatie van de verzoekende partij, temeer nu blijkt dat naast een occasioneel verkeerde verwijzing naar "zijn" leeftijd in plaats van "haar" leeftijd, en naar het feit dat "hij" zich in de onmogelijkheid zou bevinden, terwijl voor het overige correct wordt verwezen naar de verzoekende partij als een vrouw. De geviseerde materiële vergissingen kunnen op zich dan ook geen afbreuk doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing en geven geen blijk van een gebrek aan objectiviteit vanwege de verwerende partij, zoals de verzoekende partij ten onrechte wil doen gelden. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.1.5. In het derde middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat geen rekening is gehouden met haar feitelijke situatie zoals die bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Zij wijst erop dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet valt onder de uitzonderingen voorzien in artikel 42bis, §2, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat het begrip 'economisch actieve EU-burger' ruim moet worden uitgelegd en dat er aan een EU-burger een redelijke termijn dient te worden gegeven om zich op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen en om het nodige te doen om te worden aangeworven.

Artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Ter zake wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Op dd. 14.02.2017 werd de database van de RSZ geraadpleegd om te achterhalen of betrokkene nog aan de slag is als werknemer in loondienst in België. Hieruit blijkt dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is, de laatste dag tewerkstelling dateert van 30.06.2015. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980

om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2,3°)."

De verzoekende partij, die niet betwist dat zij geen volledig jaar heeft gewerkt en reeds meer dan zes maanden werkloos is, toont niet aan dat zij in weerwil van hetgeen de verwerende partij stelde, wel degelijk zou voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden in artikel 42bis, §2, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Overigens maakt zij niet aannemelijk dat de termijn van 6 maanden werkloosheid die is voorzien in §2, 3° niet te rijmen zou zijn met de redelijke termijn waarnaar zij verwijst. In de mate dat zij erop wijst dat zij niet van het grondgebied zou mogen worden verwijderd indien zij aantoonde dat zij nog steeds naar werk zoekt en een reële kans heeft werk te vinden, moet erop worden gewezen dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle stukken die haar ter kennis waren; geen van deze stukken gaf er blijk van dat verzoekster nog steeds op zoek was naar werk en een reële kans had om werk te vinden.

Voorts verwijst verzoekende partij naar de eerste uitzonderingsgrond in 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet die verwijst naar de situatie van tijdelijke arbeidsongeschiktheid en de laatste uitzonderingsgrond in 4° waarin de these van de start met een beroepsopleiding is voorzien.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij niet binnen deze uitzonderingsgrond van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid valt nu zij reeds kampte met medische problemen die werden bewezen, erkent zij dat wel degelijk wordt gemotiveerd dat in een telefoongesprek de verzoekende partij haar medische situatie had aangehaald, maar dat zij geen enkel bewijs aanbracht van haar medische situatie waardoor het enkel bij een verklaring was gebleven. De verzoekende partij stelt dienaangaande dat, indien de verwerende partij het bewijs van haar medische situatie noodzakelijk had geacht, zij dit duidelijk had moeten maken. Het is niet redelijk te verwachten dat een vreemdeling stukken opstuurt indien niet duidelijk wordt gesteld dat dit noodzakelijk is, temeer nu de verzoekende partij zich in een kwetsbare situatie bevindt.

De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden. Immers, in de brief van 10 januari 2017, aan de verzoekende partij betekend op 16 januari 2017, werd zij verzocht om alle relevante informatie te bezorgen aan de verwerende partij. De verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat zij onwetend was over de noodzaak aan bewijskrachtige stukken in het kader van de besluitvorming door de verwerende partij. Zoals dat reeds eerder werd gesteld, kan zij haar eigen in gebreke blijven in dat geval niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). In de mate dat de verzoekende partij thans stukken bijbrengt bij het verzoekschrift die zij niet eerder aan de verwerende partij had voorgelegd, moet erop worden gewezen dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Deze laatste vaststelling geldt evenzeer voor wat betreft de stukken die de verzoekende partij thans voor de eerste keer bijbrengt en die betrekking hebben op het feit dat zij bij de VDAB is ingeschreven als werkzoekende en dat zij actief meewerkt aan loopbaanbegeleidingen om werk te vinden. Deze stukken kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt nog dat zij blindelings vertrouwde op de maatschappelijk werkster, die al aan de verwerende partij had laten weten dat zij een intakegesprek had bij de VDAB, en dat het feit dat de betrokkene er zich met weinig inspanningen had vanaf gemaakt niet in verzoeksters schoenen kan worden geschoven en dat in ieder geval zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om hiervan bijkomende bewijzen te bezorgen, hetgeen een fout is van de verwerende partij, die had moeten weten dat de e-mail niet het enige bewijs kon zijn van de contacten met de VDAB.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij ten aanzien van de verwerende partij niet had aangetoond, en dat nog steeds niet doet –een “opleiding loopbaanoriëntatie van 3 uur” is geen beroepsopleiding-, dat zij een beroepsopleiding zou volgen in de zin van artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

De geïllustreerde passage uit de bestreden beslissing is de volgende:

“Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4,1° van de wet van 15.12.1980). Zij toont niet aan ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en legt geen enkel sollicitatiebewijs voor. Het is ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd.

Uit een mail dd. 24.01.2017 van een maatschappelijk assistent blijkt dat betrokkene op 27.01.2017 een intakegesprek voor een oriëntatiecursus bij de VDAB zou hebben. Hier werden echter geen bewijzen van voorgelegd. We konden dus niet nagaan of betrokkene effectief een afspraak had en ook effectief naar de afspraak is gegaan en wat het resultaat zou zijn geweest van het gesprek met de VDAB.

Het valt ook op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van wat zij verder ondernomen zou hebben om werk te vinden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet werkvoorstel beschikt om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.”

Ook op dit punt kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar kritiek. Zij dient zich te bekwaamen in de procedures die zij in haar voordeel wenst aan te wenden, en het feit dat zij een derde ermee belast haar zaken waar te nemen, doet daaraan geen afbreuk. Overigens, in het verzoekschrift wijst de verzoekende partij er zelf op dat zij als rechtsonderhorige de wet kent en weet op basis van welke beginselen zij verblijfsrecht heeft. In de reeds geschetste context, waarbij de verzoekende partij schriftelijk werd verzocht om inlichtingen in het kader van de intentie van de verwerende partij om haar verblijfsrecht kan het de verwerende partij niet worden verweten dat haar niet alle stukken werden aangeboden. Derhalve maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot het hiervoor geciteerde motief is gekomen. De Raad kan immers niet anders dan samen met de verwerende partij vaststellen dat de verzoekende partij geen stukken heeft neergelegd die duiden op een situatie van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, het volgen van een beroepsopleiding, of die erop zouden kunnen wijzen dat zij een reële kans maakt op werk. Aldus heeft de verwerende partij genoegzaam geoordeeld dat de verzoekende partij enerzijds niet valt onder de uitzonderingsgronden van artikel 42bis, §2, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te behouden als werknemer, en al evenmin dat zij zou kunnen worden beschouwd als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4,1° van dezelfde wet.

De verwerende partij heeft de situatie van de verzoekende partij verder nog onderzocht in het licht van het statuut als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, en is tot de volgende conclusie gekomen:

“Uit het administratief dossier en het voorgelegde OCMW-atteest blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekende partij betoogt dat de enkele omstandigheid dat zij tijdelijk ten laste valt van de sociale bijstand niet voldoende is om te concluderen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor economisch niet-actieve burgers; het immers gaan om een onredelijke belasting. Daarbij dient rekening te worden gehouden met het tijdelijk karakter van haar moeilijkheden, de duur van haar verblijf in België, haar persoonlijke situatie, het bedrag van de aan haar toegekende steun, haar leeftijd, haar gezondheids-, gezins- en economische toestand, haar sociale en culturele integratie in België en de mate van bindingen met Nederland. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met haar medische situatie, noch met haar sociale en culturele integratie in België. Verzoekende partij heeft hierboven ook al aangetoond dat zij tijdens haar werkongeschiktheid vrijwilligerswerk deed om toch iets te kunnen betekenen voor de maatschappij. Daarnaast volgt ze meerdere opleidingen om terug aan een goede job te geraken en gaan haar kinderen hier naar school. Indien zij haar verblijfsrecht verliest, worden ook de kinderen uit hun vertrouwde omgeving ontworteld. De verzoekende partij verklaart daarnaast dat ze niemand meer kent in Nederland. Ze heeft daar geen familie, noch vrienden, die haar op kunnen vangen

indien zij gevolg zal moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Met al deze feitelijke gegevens, die verzoekende partij had kunnen bewijzen als de Dienst Vreemdelingenzaken de termijn had gerespecteerd waarin zij de nodige inlichtingen kon verstrekken, heeft verwerende partij geen rekening gehouden. Bijgevolg heeft verwerende partij ook op grond hiervan niet voldaan aan haar materiële motiveringsplicht, zo concludeert de verzoekende partij.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat, niettegenstaande de verzoekende partij werd uitgenodigd om alle volgens haar relevante elementen bij te brengen in het kader van de intentie van de verwerende partij om haar verblijfsrecht te beëindigen. In deze brief werd ook gepeild naar eventuele humanitaire elementen die zij zou kunnen doen gelden voor zichzelf of haar familieleden. De verzoekende partij heeft zich ermee vergenoegd om slechts een attest van het OCMW en een e-mail van een derde voor te leggen, en een telefoontje te plegen met de gemachtigde waarin zij zou hebben gewezen op haar medische toestand, doch zonder dat daarvan enig bewijs werd voorgebracht bij de verwerende partij. In het kader van het onderhavige beroep komt zij met een hele rist aan nieuwe elementen waarmee de Raad om de hierboven gegeven reden geen rekening mag houden.

Gelet op de gegevens van het dossier zoals die ter kennis waren van de verwerende partij nadat zij de verzoekende partij om informatie had gevraagd, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij, die volgens het door haar bijgebrachte OCMW-attest, sedert 1 juli 2015 een leefloon ontvangt, een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de beoordeling van de humanitaire elementen, die luidt als volgt:

“Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1,3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij en haar kinderen, op grond van de documenten dewelke door de verzoekende partij werden voorgelegd om haar individuele situatie te kaderen. Het spreekt voor zich dat geen rekening kon worden gehouden met elementen waaromtrent door de verzoekende partij geen stavingstukken werden voorgelegd.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar de situatie van haar kinderen, luidt de motivering van de bestreden beslissing als volgt:

“De minderjarige kinderen (M(...), A(...), M(...), A(...) en M(...), R(...)) verkregen het verblijfsrecht als bloedverwanten in neerdalende lijn van F(...), F(...). Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art.42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en als EUBurger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

De verzoekende partij poneert dan wel dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving worden onworteld, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat het hiervoor gestelde kennelijk onredelijk zou zijn, temeer nu uit de woonplaats van de verzoekende partij moet worden afgeleid dat de kinderen school lopen in Vlaanderen. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet en bewijskrachtig element aan waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Nederland haarzelf of de kinderen voor onoverkomelijke moeilijkheden zou plaatsen.

3.1.6. Samengevat moet worden gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige of niet-objectieve wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen, en al evenmin dat hij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

3.1.7. Gelet op het voorgaande is het eerste middel dan ook ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het hoorrecht. Zij verwijst naar het eerste middel en betoogt dat daaruit blijkt dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Het hoorrecht is een algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie, waaruit volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting heeft om op zoek te gaan naar de nodige informatie die haar toelaat te beslissen met kennis van zaken. Concreet houdt dit hoorrecht in dat verwerende partij aan verzoekende partij de gelegenheid moest geven om bijkomende informatie te verschaffen en uit het eerste middel blijkt dat dit recht werd geschonden. De verwerende partij heeft in haar brief van 10 januari 2017 weliswaar een termijn gegeven aan verzoekende partij om de nodige documenten te verschaffen, doch zij heeft deze termijn niet gerespecteerd. Bovendien was de verwerende partij op de hoogte van het feit “dat er meer achter de situatie zat dan wat zij doet uitschijnen in haar bestreden beslissing, [zo]dat zij verzoekende partij minstens op de hoogte had moeten stellen dat zij bewijzen nodig had.

3.2.2. De Raad stelt vast dat geen van de partijen betwist dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in casu van toepassing is. Dat recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De verzoekende partij erkent, zoals dat hiervoor reeds is gebleken, dat zij met een schrijven van de verwerende partij van 10 januari 2017, haar betegend op 16 januari 2017, werd uitgenodigd om in toepassing van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet alle relevante stukken mede te delen met betrekking tot haar huidige situatie. De verzoekende partij werd aldus uitdrukkelijk geïnformeerd nopens het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, aan de hand van de nieuw voor te leggen stukken, zou nagaan of de verzoekende partij nog beantwoordde aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Dat niet is aangetoond dat de besluitvormingsprocedure die zich daarop heeft ontwikkeld onregelmatig zou zijn verlopen, is ook reeds gebleken onder punt 3.1.3 en 3.1.5.. In de gegeven omstandigheden moet dan ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om alle nuttige elementen aan de gemachtigde voor te leggen, doch zelf in gebreke is gebleven. Dergelijk gebrek aan zorgvuldigheid kan enkel aan verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die redelijkerwijs kon vaststellen dat de verzoekende partij uitdrukkelijk was uitgenodigd om stukken bij te brengen. De verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Dat de verwerende partij haar nogmaals zou moeten horen met het oog op het bekomen van bijkomend bewijs dat zij in eerste instantie niet had neergelegd, zoals de verzoekende partij poogt te doen aannemen, kan niet worden bijgetreden. De vermeende schending van het hoorrecht is dan ook niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS